

Stefan Regmunt

33 niedziela zwykła - 14 XI 1993 Wezwani do rozwoju

Wrocławski Przegląd Teologiczny 1/1, 127-128

1993

Artykuł został opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

Módlmy się również, aby radości życia w tej niebieskiej ojczyźnie doznali ci, którzy kochali naszą ziemską ojczyznę i oddali swoje życie za wolną i suwerenną Polskę. Módlmy się słowami hymnu *Boże, coś Polskę*:

„Boże Najświętszy, przez Chrystusa rany
Świeć wiekiście nad braćmi zmarłymi.
I przywróć pokój w życiu im zabrany,
Przyjmij ofiary synów polskiej ziemi”.

ks. Adam Bałabuch

33 NIEDZIELA ZWYKŁA – 14 XI 1993

Wezwani do rozwoju

1. Kontekst słuchanego Słowa Bożego

Kończy się rok liturgiczny, kolejny rok Wielkiej Nowenny przed rokiem 2000. Domaga się on pewnego podsumowania, bilansu, odważnego nakreślenia strat i zysków. W kończącym się roku kościelnym miałem pogłębić świadomość na temat największego skarbu Kościoła, jakim jest Eucharystia. Pogłębić swą wiarę w obecność Chrystusa pod postaciami eucharystycznymi, ożywić swą pobożność i uczestnictwo we Mszy św. Miałem też przenosić skutki tego uczestnictwa w codzienne życie (por. *Ewangelizacja i Eucharystia. Program duszpasterski na rok 1992/93*, Katowice 1992).

2. O czym mówi do mnie Bóg?

– Jesteśmy obdarowani przez Boga. Każdy z nas otrzymał od Boga talenty (życie, wiarę, nadzieję, miłość, czas, zdolności, zdrowie ...)

– Dobro otrzymane domaga się właściwego spożytkowania i pomnożenia. Głównym prawem Bożej miłości jest prawo rozwoju. Dobry użytkownik otrzymanych od Boga talentów wykorzystuje je, dzieli się nimi z innymi, ubogaca nimi środowisko, w którym żyje, pomnaża je.

– Właściwe pomnażanie (owocowanie) dokonuje się w jedności z Chrystusem. „Trwajcie we Mnie, a Ja w was trwał będę. Kto trwa we Mnie, przynosi owoc obfity” (J 15,4.5b). Trwanie w Chrystusie jak latorośl w winnym krzewie, to ciągłe czerpanie ze źródła: na modlitwie, na Eucharystii, w rozważaniu Słowa Bożego, we wspólnocie wiary i miłości.

– Kluczem sukcesu życiowego niewiasty opisanej w księdze Przysłów, której „wartość przewyższa perły” i owego dobrego sługi z Ewangelii, który „otrzymał udział w radości swego Pana”, była *b o j a ż ń B o ż a* („chwalić należy niewiastę, co boi się Pana” – Prz 31,10; „szczęśliwy mąż, który boi się Pana, który chodzi Jego drogami” – Ps 128,1).

3. Jak odpowiem na Słowo Boga?

- Co jest powierzonym Ci przez Pana talentem?
- Czy dziękujesz za talenty Bogu?
- Co robisz, by otrzymany talent rozwinąć?
- Jak rozliczasz się przed Bogiem z tego, czym zostałeś obdarowany?
- Czy możesz siebie zaliczyć do dobrych użytkowników Bożych talentów?
- Co dokonało się w Twoim życiu duchowym w kończącym się roku?

Lenistwo, lekkomyślność, pycha..., są bardzo często powodem marnowania talentów i możliwości stworzonych nam przez Boga. Kto wykorzystuje otrzymane dobra, doświadcza nieustannego ich wzrostu: „Każdemu bowiem, kto ma, będzie dodane, tak że nadmiar mieć będzie. Temu zaś, kto nie ma, zabiorą nawet to, co ma” (Mt 25,29).

Nie śpijmy przeto jak inni, ale *czuwajmy i bądźmy trzeźwi...* (1Tes 5,6).

ks. Stefan Regmunt

34 NIEDZIELA ZWYKŁA – 21 XI 1993

UROCZYSTOŚĆ JEZUSA CHRYSZTUSA KRÓLA WSZECHŚWIATA

Chrystus Król i Jego Królestwo

Kończy się kolejny rok kościelny. Zamykamy go uroczystością Chrystusa Króla. Zatrzymujemy się przed Chrystusem jako Królem wszechświata.

Tytuł „król” może brzmieć jakoś dziwnie w naszych uszach. Przecież dzisiaj już nie ma królów, a jeśli gdzieś jeszcze są, to mają znaczenie li tylko symboliczne. Nie mają większego wpływu na życie narodów. Gdy mówimy o królu i o królestwie, przychodzi nam na myśl władca z koroną na głowie i z berłem w ręku, jego poddani, rycerze, wojsko, obszary ziemi, zamki, fortece itp.

Jakim królem jest Jezus Chrystus?

Najpierw należy zauważyć, iż Chrystus naprawdę nazwał się królem. Na pytanie Piłata: „A więc jesteś królem?” – Jezus odpowiedział: „Ty mówisz, że Ja jestem królem” (J 18,37). Jednakże Chrystus od razu wyjaśnił jakim jest królem i jakie jest jego królestwo: „Królestwo moje nie jest z tego świata. Gdyby królestwo moje było z tego świata, słudzy moi biliby się, abym nie był wydany Żydom. Teraz zaś królestwo moje nie jest stąd... Ja się na to narodziłem i na to przyszedłem na świat, aby dać świadectwo prawdzie. Każdy, kto jest z prawdy, słucha głosu mego” (J 18,36-37).

Z wypowiedzi Chrystusa wynika, iż Jego Królestwo jest zupełnie inne od tych, które ludzie ustanawiali, o które walczyli zbrojnie, za które ginęli i które niszczyli. Królestwo Chrystusa jest królestwem szczególnym, nie mającym podobnego wśród królestw tego świata. Jakie jest więc to Królestwo?, gdzie się urzeczywistnia?, jakimi prawami się rządzi?, któredy przebiegają jego granice?